

KUNST

NORDENS LEDENDE KUNSTMAGASIN
NR 3 2020 – ÅRGANG 67 – KR 129

PER FRONTH

Balansekunstneren

ERLE KYLLINGMARK

Eksistensiell fotopoesi

RUNI LANGUM

Bergtatt

TIDSAM 1180-03 RETURUKE 49

9 771891 589004 03

BALANSEKUNSTNEREN

Han har reist verden rundt med kameraet sitt. Men nå har pandemien tvunget Per Fronth til å legge ut på en annerledes reise – innover i seg selv. Der fant han motiver til sine nyeste kunstverk. KUNST har møtt ham i forkant av hans store utstilling på Fineart i Oslo.

TEKST: LILLIAN REIF

KRISTIANSAND (KUNST): Det er fortsatt sommer. Men det er som om høstens melankoli har sneket seg inn i kriker og kroker og er i ferd med å forsiktig dytte de siste feriegjestene ut av Kristiansand. KUNST er her for å intervju Per Fronth før hans store utstilling på Fineart Oslo. Jeg har fått en sms med adressen, og fem på ti står jeg foran en staselig by-villa, et tempel fra 1896, som en gang tilhørte Frelsesarmeen. Jeg rekker så vidt å ringe på før jeg hører raske skritt mot døren som farer opp. Ut kommer en skikkelse i hettegenser og shorts, med en caps som på ingen måte klarer å temme de lyserøde krøllene som stikker ut til alle kanter. Han smiler.

Per Fronth – en kunstner til å klø seg i hodet av i snart tre tiår. Umulig å plassere. Umulig å bli klok på. Og, viser det seg, umulig å overse. Han slenger døren opp på vidt gap.

– Kom inn, kom inn!

Et rom å skape i. Det er et godt rom å komme inn i. Suppe, Såpe og Frelse. Her jobbet mennesker som brydde seg om dem som falt utenfor. Som tok vare på sjelene i randsonene av samfunnet. De som ikke var som alle andre. Så passende at det nå er en kunstner som har disse lokalene, tenker jeg, mens Pers assistent Henrik kommer med kanelboller og kaffe.

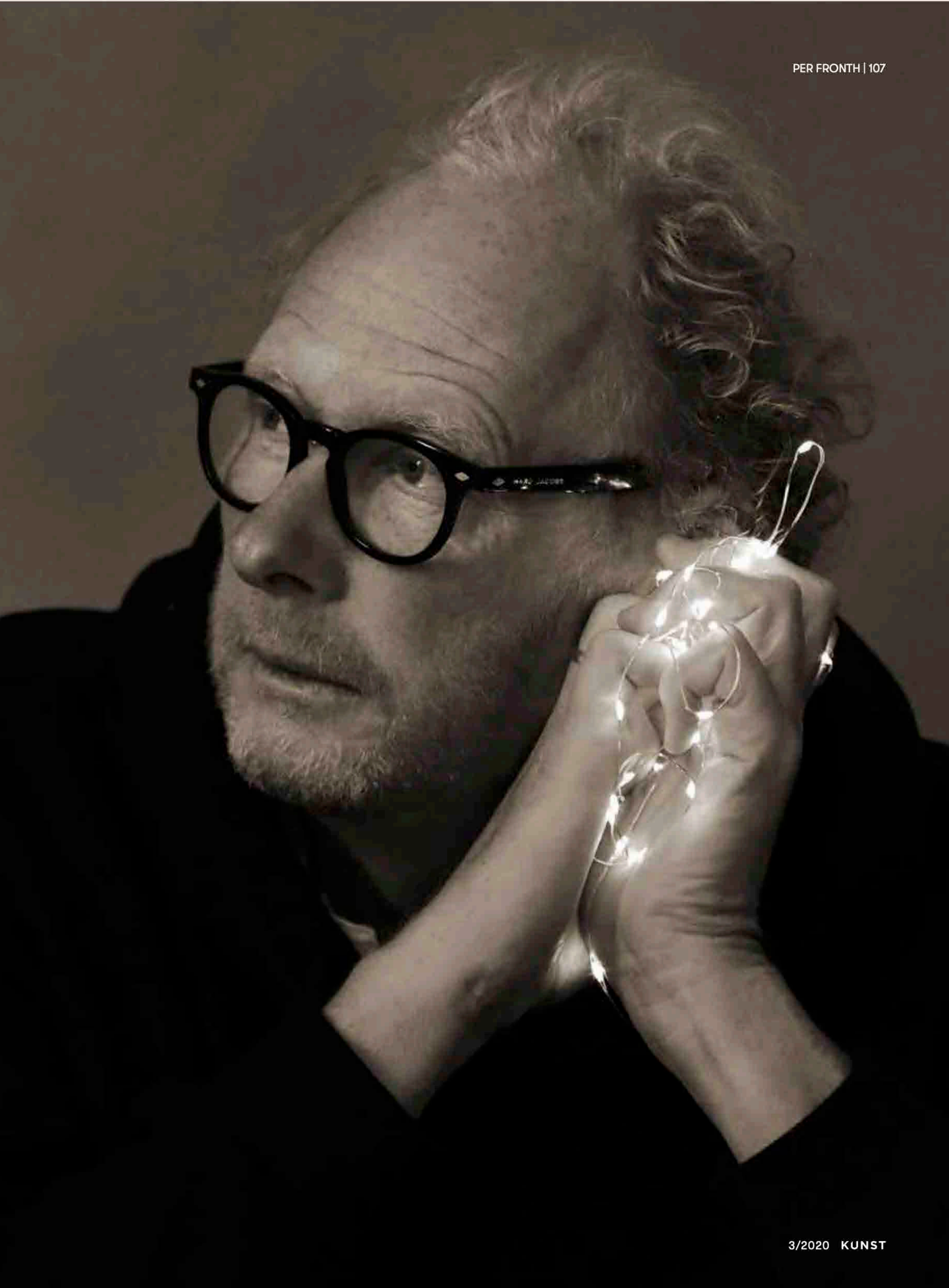
– Men før vi setter oss og snakker, vil jeg vise deg

rundt i bygget her, sier Per, allerede på vei ned i kjelleretasjen. Energien hans er nærmest kinetisk. Som om gnistene flyr rundt ham der han farer opp og ned trappene i de tre etasjene med rammeverksted, atelier, mørkerom, lager, vinkjeller, kontorer og bakgård. Vi går opp trappene til 3. etasje og «tenkerommet». Et sjarmerende rom, høyt under taket og med nakne bærebjelker. Slitte, tunge skinnmøbler og en skrivepult av mahogni. Står det en globus på skrivepulten? Det kunne ha gjort det. Møbler og interiør minner om kontoret til en eventyrer fra slutten av 1800-tallet. Og sammenligningen er ikke helt usannsynlig. Fronth er en globe-trotter. En som har reist verden rundt og gjenskapt det han har opplevd til bilder. Først som fotojournalist for VG. Så som journalist og kunstner. Så bare som kunstner. Amazonas, New York, Afghanistan, Russland. Alltid med kameraet klart til å fange flyktige øyeblikk. Små bevegelser. En mine av tvil. Et kjærlig blikk. Et glimt av noe kanskje bare en kunstner ville ha sett.

En unik tid. Vi setter oss i den slitte skinnsofaen. En meter fra hverandre. Det er umulig å ikke spørre om elefanten i rommet: koronaen, den som bestemmer hvordan vi beveger oss, hvordan vi ter oss, hvordan livene våre har blitt.

– Hvordan har denne pandemitiden vært for deg?

Han ser seg rundt i rommet som om han leter →

etter et svar.

– Jeg fikk ikke lagd så mye.

Han nikker innadvendt.

– Men jeg fikk tid til å tenke.

– For første gang på mange år fikk jeg tid til å sette meg ned og reflektere over det jeg holder på med. Jeg har hatt et utrolig høyt produksjonsnivå de siste årene, både i form av ideer og fysisk output. Jeg har vært i en arbeidssirkel ... jeg vil nesten si at jeg har vært fanget i en syklus der jeg har hatt fastlagte punkter i kalenderen fem–seks år frem i tid. Så kommer plutselig denne tiden, og roen kommer inn i hodet. Det har jeg ikke opplevd før. Jeg fikk tid til å stille meg enkle spørsmål som hva det er jeg vil fremover. Hvem jeg er som kunstner. Hvem jeg er som menneske. Hva vil jeg egentlig med dette livet?

– *Hva kom du frem til?*

– Jeg kom vel frem til at jeg vil det samme som jeg gjør nå, bare mer destillert. Jeg vil skape. Lykken, hvis man i det hele tatt kan snakke om et slikt begrep, handler for meg om å være i bevegelse. Men det må være en balanse i denne bevegelsen. Går det for mye den ene veien ...

Han holder hendene ut, former dem som to vektskåler.

– Østens kloke hoder har skjønt noe med yin og yang; naturen vil ha likevekt og balanse. Og sånn er jeg også. Vet du, naturen forstår seg ikke på rettferdighet, kun likevekt som er summen av alle dens krefter og lover. Hele mitt prosjekt handler egentlig om balanse i kunsten og i livet. Og det er dét som har vært som en uventet gave med denne lockdownen. Familier ble tvunget til å være hjemme – og for oss har det vært helt vidunderlig. Man bare *må* være sammen og få hverdagen til å gå opp. For oss var det utelukkende positivt. Denne tiden får vi aldri igjen, sa jeg til ungene mine. Jeg fikk konsentrert meg om de to tingene som virkelig betyr noe for meg: familien min og arbeidet mitt. Og jeg klarte å finne balansen der.

– *Er denne søken etter balanse et tilsvarende svar på en indre uro og jag?*

– Ja, men jeg har mye mer ro når jeg er i bevegelse enn når jeg sitter stille. Lykken for meg er ikke å ligge på en solseng, for å si det sånn. Når jeg kan være et skapende og lekende menneske, da har jeg det best.

– *Da er du lykkelig?*

– Jeg vil ikke akkurat si lykkelig. Men hvis lykken plutselig fyller meg, så er det i de få øyeblikk når jeg jobber og er i prosessen og virkelig får til noe nytt, noe ukjent, noe genialt ... ha-ha! Lykke er jo et flyktig begrep. Som når man ligger og ser opp på stjernehimmelen og ut i universet – og så, plutselig, i brøkdelen av et sekund, skjønner man hvordan absolutt alt henger sammen, men idet man skal snu seg rundt og formidle det til sin sidemann, så er det alt forsvunnet igjen. Fullstendig borte. Som i en drøm. Svusj!

– Jeg tror egentlig ikke jeg er laget for lykke. Jeg søker ikke lykke, det er et umulig mål; langt viktigere er hverdagsgleder. Med en god dose selvironi kan jeg si: Jeg har så mye smerte som skal ut på en så liten flate, over så kort tid, for å parafrasere Knausgårds ord om Edvard Munch. Jeg har denne intense frykten for å feile. Tør ikke slappe av. Det er en av mine byrder. Jeg lever ganske langt fra kunstnermyten om den bohemske livsstilen, for å si det sånn.

Han drar capsen av hodet og setter den på igjen.

– Mye av dette fikk jeg tenkt igjennom under pandemien. At jeg spenner buen så jævlig langt for å få til dette prosjektet som handler om å skape, om å formidle noe om oss selv, det jævlige, undrende,

(HVA HETER BILDE?)
Frothns bilder er komplekse symboltunge. Men betrakteren må selv tolke meningen.

TARGET PRACTICE
Unge gutter i lek under vann eller F35 fly som øver seg på å treffe blink?

melankolske, vakre mennesket – med fotografi som maleri. Det er jo ikke bare jeg som er avhengig av at jeg lager kunst. Det er etter hvert blitt et stort kretsløp av folk rundt meg som forventer at jeg leverer. Gallerister, assistenter, arkitekter, prosjektledere – og samlere. Det er mye jobb, men veldig givende.

– *Blir du utbrent?*

– Hvis jeg ikke klarer å finne balansen, så blir jeg det; den karamellen har jeg kjent smaken av. Derfor skylder jeg dem rundt meg å finne balansen. Jeg har fått en enorm tillit av min familie til å få holde på med det jeg gjør. Og da vil jeg svare på den tilliten med å gi dem den samme friheten og tiden. Min samboer Ella, som er Norges første kommersielle sjef for et museum, er med på å skape et nytt kraftsentrum for kunst her nede på Sørlandet med den nye Kunstsiloen, og jeg synes absolutt ikke at hennes prosjekt er noe mindre viktig eller verdifullt enn mitt.

Ordførerportrettet. Vi blir sittende og snakke om debatten som har rast rundt den gamle kornsiloen, tegnet av Arne Korsmo og Sverre Aasland i 1935. Siloen, som i skrivende stund er i ferd med å forvandles til et av landets mest ambisiøse kunstmuseer, har stått i sentrum for en debatt der striden har gått over i personlig sjikane, politisk omveltning og trusler om massesøksmål.

Per snakker ivrig.

– Det har skjedd en del i denne byen det siste året, en forvitring av demokratiet. En slags Trump-isme som har gjennomsyret byen. Regionshovedstaden Kristiansand ble et bilde på et slags politisk forfall i Europa.

– *Hvordan da?*

– Da tenker jeg først og fremst på den gjengen som stod bak Sørlandsnyhetene. Den Facebook-gruppa som spredte løgn og sjikane om politikerne som var forkjempere for Kunstsiloen her i byen.

Han rister på hodet. – Det var så ille enkelte ganger at ungene til de involverte ble trakassert på →

skolen, Fædrelandsvennen måtte stenge kommentarfeltet, og den digitale mobbingen av politikerne virket nærmest grenseløs. Det var som om noen hadde stjålet en septik-lastebil og sprayet all dritten ut over byen og demokratiet vårt.

Passende nok ligger portrettet av tidligere ordfører Harald Furre innpakket på bordet ved siden av oss. Han var en av dem som måtte gå av etter det politiske skiftet i byen da blant annet Demokratene fikk en stor oppgang.

Per drar bobleplasten til side. – Harald Furre var en av dem som virkelig måtte stå i all dritten, og han taklet det utrolig bra. Jeg er enig i at demokratiet skal tåle mye. Alle skal slippe til. Det skal tåle så mye at det gjør vondt, men når det går over i harselas og barna til de involverte får gjennomgå, ja da er det gått langt over streken. Demokratiet er det beste og mest rettferdige politiske system vi mennesker har – i all sin feilbarlighet. Vi må erkjenne et strekk i laget, at avstanden til folk flest er blitt for stor fordi politikk er blitt en profesjon. Det krever politikere som påtar seg oppgaver på alles vegne, for alles muligheter. En enorm mengde *Jeg-er* må til for å skape ett stort *Vi*.

Vi ser på bildet som snart skal henge sammen med de 24 andre ordførerportrettene i byens rådhus. Furre står i et symbolmettet landskap og ser alvorlig ut. Kunstsiloen er der, kommunesammenslåingen, uværsskyer og regnbueflagget som blafrer som et tydelig bakteppe.

Per fører hånden over bildet, stopper ved flagget.

– Jeg går vanligvis ikke i dialog med kunsthistorien, men her trekker jeg veksler på *Liberty Leading the People* av Eugene Delacroix og den franske revolusjonen i 1830 med trikolorflagget. Vi

forstår mer og mer at også vi lever i en revolusjonstid: Internett-revolusjonen.

– Harald var den eneste ordføreren som lot regnbueflagget vaie fra byens offisielle flaggstang på rådhusets tak. Han var veldig tydelig på å vise sine verdier, inkludering, toleranse og respekt – og det har også jeg dyp respekt for, derfor ville jeg ha det med såpass markert.

Nye verk. Vi beveger oss videre rundt i studioet og stopper foran et av de nye bildene.

Det sammensatte i Fronths bilder virker på flere plan. For det første er det den fysiske inndelingen av bildene. Motiver som tilsynelatende ikke har noen felles referanse, er satt sammen i tablåer som skaper en større helhet. Kunsthistoriker Gunnar Danbolt beskriver Fronths arbeider som «billedkonfrontasjoner» i boken *Frå modernisme til det kontemporære* (2014).

Vi blir stående foran et av de nye bildene hans: En måneformørkelse, tre menneskeskikkelser med lykt på hodet og et tredje bilde av skylanterner danner til sammen et verk som rommer mystikk og undring.

Per ser lenge på bildet.

– For meg er dette bildet helt komplett og *makes perfect sense*.

– *Det er mye og tydelig symbolikk i bildet av Furre. Er det slik i de andre bildene dine også?*

Han ser nærmest unnskyldende ut: – Jækla redd for å forklare det i hjel, altså ...

– *Du trenger ikke det ... jeg ville bare vite om du bruker symboler bevisst?*

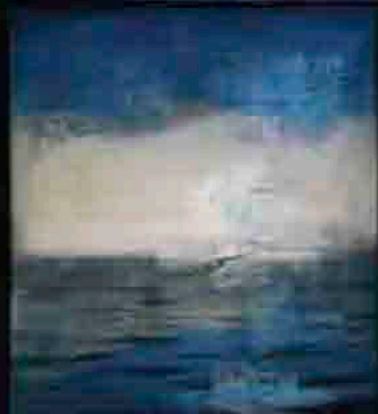
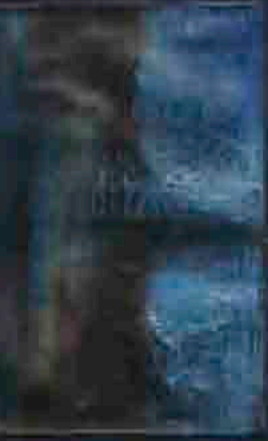
– Ja, det er klart det er der. Men jeg er veldig forsiktig med å gi noen veiledning eller forklaring – eller bruksanvisning for arbeidene mine. Jeg har absolutt ikke lyst til å gi en fasit på hva det er folk ser. Hvis jeg skal begynne å forklare det, peke på det, føler jeg jeg dreper hele bildet. Det du ser, er jo antagelig noe helt annet enn det jeg gjør. Men jeg ønsker å lede publikum i en retning, mot opplevelse og erkjennelse. Da fungerer symbolisme som en stemme som lokker deg videre.

– Men her, i verket *Nightriders* har jeg vært på jakt etter å beskrive vår tid, vårt ustoppelige jag etter moderne eventyr. Etter selvrealisering, og da oftest nå i ekstrem form langt ute i naturen. Sydenreiser gjelder ikke lenger. Vi er blitt *instafiserte*. Her ser du tre eventyrere, på randonee-ski opp fjellveggen i snø mørket fra hyttelandsbyen. Tre oppdagere på en reise opp mot forløsningen, skituren ned, sammen. De kan i grunnen være hvem som helst, jenter eller gutter, men de er et bilde på oss selv, eventyrerne, Per, Pål og Espen Askeladd – eller Pernille Gynt, om man vil. Det er samtidskunst som grenser opp mot poesi.

Vi går over til et av de nyeste bildene. Tre gutter

1 BESTILLINGSVERK
Ordfører portrettet av Harald Furre skal henge i Rådhuset i Kristiansand. Furre var den første ordføreren som lot regnbueflagget veie fra byens offisielle flaggstang.

2 NIGHTRIDERS
Tre eventyrere på vei mot en ukjent høyde.

beveger seg i vannkanten. Noe beveger seg i luften rundt dem. Elektrisitet? Små stjerner?

Per fører hånden over bildet. – Ser du hvordan guttene er sammen, men likevel er i hver sin verden? Og bevegelsene. Jeg er ikke interessert i de store, definerte bevegelsene. Jeg vil ha det lille, nærmest ubetydelige skrittet. Det lille løftet på hodet. Bevegelser som vanligvis ikke får noe oppmerksomhet. Og disse lysprikkene.

– Ja, hva er de?

– Det kan være hva som helst. Logikken er helt uinteressant i komposisjonen. Det intuitive tar over når jeg skaper, og jeg synes ikke det er min oppgave å gi en fornuftsbasert forklaring på det du opplever. Det er som fuglesang. Alle synes det er vakkert, men ingen har behov for å prøve å forstå det. Sånn er det med mine bilder også. Jeg føler et bilde dør hvis det blir for logisk.

Vi beveger oss videre i rommet. Det er høyt under taket, og på høyre side står et flygel. Per smiler. – Jeg spiller i band også, vet du. Hadde en gig i helgen med blant andre Knut Nærum. Må jo holde på med litt forskjellige ting. Vi er *De Stundesløse*, et gisp fra fortiden, og startet opp igjen etter 35 års stillhet.

Per og Henrik løfter frem et annet bilde som skal med i utstillingen: Verket *Impetus/Ritual* er satt sammen av flere bilder. En svulstig sky. To gutter midt i ett steg, et bål som eksisterer nærmest i en *time-laps*.

Vi snakker om hva det er han prøver å formidle.

– Jeg er ikke interessert i å lage vakre bilder kun for estetikkens skyld. Jeg vil ikke lage for hjertet, og er ikke interessert i sentimentalitet i kunstnerskapet mitt. Han smiler:

– Men jeg er usedvanlig interessert i melankoli. Det er som en helt egen kraft i livet. En kilde av fortid, nåtid og fremtid på en og samme tid. Vi trenger mer sanselighet – overalt! Balansen mellom hjerte og hjerne er viktig for meg. Noen steder er det tydelig. Jeg forsøker å skape mitt eget unike tverrsnitt av livet. Som jeg holder opp mot lyset, denne klisjeen for alle visuelle kunstnere. Men jeg

elsker det. Lyset er min venn.

Jeg er opptatt av lyset, kanskje er jeg litt overtydelig noen ganger. Men sånn som disse bålene, for meg representerer de en overgang fra ett element til en annet, både fysisk når materialene brenner og gir fra seg lys og varme, og symbolsk hvordan Olsok-bålene representerer ritualer vi rammer inn livene våre med. Derfor bruker jeg dem mye i arbeidene mine.

Politikk og poesi. Vi setter oss endelig ned med kaffe og kanelboller. Vi snakker om #metoo. Black Lives Matter. Sensur i kunsten. Han viser meg et bilde fra Afghanistan. To hender holder blått, knust glass. Per ser alvorlig ut. Det er restene av glasset fra bilbomben som tok livet av Jan Petter Kolseth. Han viser bilder fra regnskogen. De ble en enorm suksess i New York. Og så prosjektet om makt, som er i støpeskjeen. Det handler om politisk makt. Per har hentet inn fotografisk råmateriale fra reiser i privatflyet med generalsekretær i NATO, Jens Stoltenberg, i møter med statsledere fra Europa og USA. Et nytt maleri, *Celebration/Ritual*, viser F15-jagere som flyr over en blå himmel mens tre jenter tullet inn i badehåndklær ser urolig rundt seg.

– Jeg håper å få frem fem til syv verk i serien.

– Har du en politisk agenda du vil uttrykke?

– I så fall er den veldig basert på det frie mennesket. Politisk pleier jeg å si at jeg er en liberalist og individualist, en sosialdemokrat fra sentrum høyre. Jeg er svært opptatt av å fordele godene så godt man kan. Men man må tjene inn pengene først – tæring etter næring, som mamma og pappa alltid sa. Aksene i politikken er ikke så interessante lenger. Vi står foran en ny verdensorden, en ny omfordeling av verdier og ressurser hvor miljø og fornybarhet står i fokus, en ny orden som går på tvers av den røde/blå akse vi er blitt oppdratt med.

– Men i motsetning til Gras-gruppa, for eksem- →

pel, har jeg ikke noen klar politisk agenda, nei. Jeg er kanskje ikke sint nok. Det å lage kunst som er direkte politisk er såååå kjedelig. Men det å operere i grenselandet mellom politikk og poesi, det synes jeg er kjempeinteressant. Det gir helt andre spillrom – en helt annen musikalitet.

Vi går bort til enda et nytt bilde. Unge gutter svømmer under vann mot en rød sirkel. Et rødt mål.

– Jeg har kalt dette verket *Target Practice*, slik F35-flyene bruker når de skal bombe et mål. Her lå jeg på bunnen av bassenget og filmet med undervannskamera. Jeg er jo ikke så bombastisk i min symbolikk, opererer litt mer subtilt, litt poetisk, forhåpentligvis. Man trenger en kunstners blikk på politikken for å få det rette perspektivet. Han drar seg gjennom krøllene. – Men det kan jo hende jeg bommer fullstendig, så klart.

Reisen hjem

– Jeg arbeider kontinuerlig på en serie bilder jeg kaller *Archipelago*, som handler om hvor jeg kommer fra. Og du kan jo si at dette bildematerialet som jeg stadig vender tilbake til, stammer fra barndommen min. Havet, fjellene, naturen. Elementene i naturen er som forskjellige personligheter.

Han peker på et bilde. – Den skyen der, for eksempel, den har jo personlighet. Og i likhet med oss er den bare her i denne virkeligheten en liten stund før den skal bli noe annet.

Jeg har brukt mye tid i det siste på å tenke på hvordan alt henger sammen. Og så har jeg tenkt mye på barndommen min. Det var en veldig god, men også slitsom barndom. Jeg har hatt mye dårlig samvittighet fordi jeg var så aktiv samtidig som jeg hadde jeg en bror som var fysisk handikappet. I tillegg lever man med denne dynamikken; foreldrene våre som vi aldri blir ferdig med ... Jeg hadde en far som var krigsseiler og en veldig usikker mor, det har nok preget meg på et vis jeg først nå i den senere tiden har reflektert over.

– *Det er jo mange barn i bildene dine ...*

– Men før jeg fikk barn selv, hadde jeg ingen bilder av barn. Barnet er interessant fordi det er starten. Frøet som skal vokse å bli noe. Jeg kjenner at dette med oppvekst, brytningstid, de formative årene i et menneskeliv, det interesserer meg på en annen måte etter at jeg selv fikk barn.

Siste opptak. Vi har snakket i mange timer. Om alt fra kunststipender (– Jeg søkte ikke, tenkte at kanskje noen andre trengte pengene mer enn jeg), konseptkunstens hegemoni (– Jeg kan ikke lage noe som er for tenkt, det hadde ikke vært ærlig), det nye bokprosjektet (– Den forrige boken på fem tusen eksemplarer er utsolgt. Det var på tide med en ny!) til midtlivskriser (Jeg fikk ingen 40-årskrise ...) og hvilke restauranter som er best i Kristiansand.

Vi har beveget oss ut på brygga og bestiller en øl.

1 Barn er ofte avbildet i Fronths bilder. Oppvekst, brytningstid og de formative årene er elementer Fronth er fasinert av. (hva heter bilde?).

2 Celebration/Ritual: F15 jagere over en blå himmel. Bilde tok Fronth på reise med generalsekretær i NATO, Jens Stoltenberg.

Per virker som han har gitt opp å prøve å ha regien på dette intervjuet. Prosjektlederen Fronth har forsvunnet for lenge siden, og tilbake sitter kunstneren.

– Det er slitsomt å ha hverdager der du betviler deg selv så sterkt.

Han ser utover mot vannet. – Min største fiende heter Per. Hele tiden har jeg tanker om at jeg ikke er bra nok. Noen ganger er det overveldende. Derfor jeg har så streng struktur på jobbingen. Et slags motsvar til kaoset. Det gir meg tilfredsstillelse. Som bonden som må ut på åkeren hver dag. Først da får jeg ro.

Fiskesuppe og et rekesmørbrød kommer på bordet. Den sørlandske vennligheten omslutter oss. Noen nikker gjenkjennende til Per.

– Men jeg tør å møte meg selv i døra. Da må jeg ta tak i de selvkritiske stemmene som prøver å rive meg ned og forsøke å bruke dem som drivkraft i stedet. La uroen og tvilen bli en slags motor.

– *Hvordan greier du det?*

– Jeg er opptatt av åndelighet. Jeg pleier å si at jeg er en åndelig orientert humanetiker. Jeg trenger ikke forstå alt. Livets underfundigheter lar seg ikke forklare av en bibel eller en koran. Et frø som blir et tre. Jeg vet det skjer, men jeg trenger ikke forstå hva det er som gir liv. Jeg lever veldig godt med undringen. Med spørsmålene som trer frem.

Han smiler nesten litt brydd.

– Det er jo litt tabu, og ganske morsomt, men jeg hører faktisk en del på sånne selvhjelps-opptak. Det hjelper å høre på stemmer som veileder og drar deg i riktig retning. Dr. Wayne Dyer, som vokste opp med en fraværende, alkoholisert far, har åpnet opp mange nye indre rom for meg. Det er utelukkende positivt. Mest av alt handler det om å bli kvitt egoet vårt, i hvert fall min største fiende – og om ikke å ta alt så forbannet alvorlig. *Don't sweat*

the small stuff. It's all small stuff.

– Før i tiden var dette religionens rolle. Komme med moral og være sjelesørger. Vi er jo søkende mennesker. Alle trenger noe å balansere sjela si på. Men så har folk kommet til meg og sagt at mine arbeider fungerer som lindring for dem. Og det synes jeg er en fin ting. At det jeg lager kan ha betydning for andre.

– Man kan lett bli litt blind på egen situasjon. Da gjelder det å snu prismet. Finne et nytt perspektiv. Jeg har jo valgt dette selv. Men ved å omfavne den kunstneriske friheten har jeg fått usikkerheten på kjøpet. For all del, jeg har jo øyeblikk der jeg er fornøyd også, altså.

– *Som når da?*

– Som da jeg ble valgt til å være Nobels fredspriskunstner. Det var et ørlite, men viktig øyeblikk for meg. Dette vil høres rart ut, men det var en merkelig form for anerkjennelse som har gitt meg utrolig mange gleder i etterkant, som de små ting i livet. Det får meg til å se fremover. Jeg lever godt av kunstnerskapet mitt. Jeg er privilegert. Og svært stolt over hva jeg får til.

Han smiler: – Men man skal ikke bli for tilfreds heller.

– *Hvorfor ikke?*

– Han ser utover, forbi brygga. Kanskje ser han mot havet. Mot svabergene. Kanskje ser han for seg et bål som brenner der ute. Røyk som skal blåses vekk av vinden og lage gråfargen i en sky. Eller kanskje ser han på et av barna som spiser is på brygga og tenker på sin egen oppvekst. Hvem vet. Han vender blikket tilbake til cafébordet og rekesmørbrødet. Tar en slurk øl.

– Nei, da tror jeg du er ferdig som kunstner. ☺

AKTUELL: Per Fronth er aktuell med utstilling på Galleri Fineart (dato).